

עלון מס' 949
 לך-לך
 ז' במר חשוון תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
 בראשות מר"ר עטר' הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

להודות להלל ולשבח!

נגד הטבע!

הרבה אנשים זקוקים לישועות: זיווגים, בנים, פרנסה ועוד... מנסים הם סגולות בתקווה וציפייה לראות ניסים ונפלאות. שרה אימנו חיכתה שנים רבות ליום המיוחל שבו תתברך בפרי בטן... שנים על גבי שנים של תפילות ובקשות שבדואי ריקם אינם חוזרות, וכל תפילה פועלת את פעולתה גם אם הדבר בעליל אינו נראה... לבסוף קמה שרה ועושה מעשה שבו תולה את תיקוונה שיביאה לישועתה: "ותאמר שרי אל אברם הנה נא עצרני ה' מלדת בוא נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה..." ורש"י הקדוש מבאר: "אולי אבנה ממנה" - בזכות שאכניס צרתי לתוך ביתי. ומבארים המפרשים הקדושים שבזכות שפעלה שרה והתנהגה כנגד הטבע והכניסה צרתה לביתה בכדי שייזכה בעלה לזרע, תזכה גם היא! ואכן ישועתה לא רחקה לבוא כמו שלמדים בהמשך הפרשה! והדברים כה נוקבים ומאירים, לא פעם הזכרנו את דברי הגר"א הנפלאים, שעיקר ביאתו של האדם לעולם לשבר מידותיו ואם לא - למה לו חיים?! כאשר האדם פועל ועושה כנגד טבעו, אזי הקב"ה שמנהיג את עולמו במידה כנגד מידה, מתנהג עם האדם באותו אופן שהוא מתנהג, וגם אם מבחינת הטבע אין אפשרות לזכות לישועות, מכל מקום הקב"ה המחפש בטובו בכל יום מעשה בראשית, פועל ועושה כנגד הטבע ומצמיח ישועות כשם שהאדם פעל ועשה כנגד טבעו. וצריכים אנו לדעת, שלפעול כנגד הטבע יכול להתבטאות גם בפעולות קטנות המלוות אותנו במשך היום, כמו להאיר פנים לאישה כשחוזרים מהכולל ומהעבודה או לקום מוקדם ובזמן לתפילה במקום להתהפך מצד אל צד... וממילא מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך, ונזכה לצאת מאפלה לאורה ומחושך לאור גדול!

"ואילו פינו מלא שירה כים ולשונונו רינה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע ועינינו מאירות כשמש וידינו פרוסות כנשרי שמים ורגלינו קלות כאילות, אין אנחנו מספיקין להודות לך ה' אלוקינו ולברך את שמך מלכנו על אחת מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות פעמים הטובות ניסים ונפלאות שעשית עמנו ועם אבותינו..." מילים נפלאות ומרוממות אלו נלקחו מתפילת שחרית של יום שבת קודש, המתארות בצורה מרשימה את החובה הגדולה המוטלת עלינו להודות, להלל ולשבח את בורא כל העולמות על כל הטובות והחסדים, הגבורות והנפלאות שהוא יתברך עשה, עושה ויעשה עמנו כל רגע ורגע. כמה התמסרות ואהבה צריכה להיות מורעפת מאיתנו לה' יתברך על כל השפע והשמירה, הסיעתא דשמיא, הבריאות והחיים שהוא משפיע ונותן לנו בכל הדורות עד עצם היום הזה. בפרשתנו אנו קוראים על אבי האומה - אברהם אבינו אשר בכל הזדמנות ובשורה טובה הודה ושיבח את ה' ובנה לפניו מזבח, כמו שנאמר: "וירא ה' אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת, ויבן שם מזבח לה' הנראה אליו", ורש"י הקדוש כותב ומפרש, שאברהם אבינו בנה מזבח על בשורת הזרע ועל בשורת ארץ ישראל. כזה ראה וקדש! כך גם אנו צריכים לנהוג - לנצל כל הדמנות להודות להלל ולשבח את ה' יתברך. הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א סיפר על יהודי אחד שנקט בפעולה נפלאה ומקורית כדי לזכור את חסדי ה' יתברך ולהודות לו. יהודי זה היה הולך לכל מקום עם בקבוק של מים מינרליים בידו גם כשלא היה חם במיוחד. כששאלוהו מה זה ועל מה זה, הוא השיב בדברים שיש בהם חיזוק רב וצורת התבוננות אמיתית על הקיים. בקבוק זה מזכיר לי את חסדי ה' הגדולים שעשה עימי, אמר. וכששאלוהו לאיזה חסדים הוא מתכוין, השיב ואמר, שהיה זה בימים שבהם התגלה זיהום במים בארץ ישראל, והשלטונות אסרו לשתות ממי הברזים. הכל זוכרים איך התייקרו בבת אחת מחירים של כל המים המינרליים, ומחירו של בקבוק שעד לאותו יום היה כמה שקלים בודדים, קפץ ועלה פי כמה וכמה. באותן שעות דרמטיות שבהן נאסרה השתיה, אפשר היה להבחין בדרגה האמיתית שבה נמצא האדם. היו בעלי חנויות שהקפיצו את המחיר של בקבוקי המים המינרליים, ולפי ההלכה אסור להם לעשות זאת. הגיעו הדברים לכך שרביעיית בקבוקים של מים מינרליים נמכרה בלא פחות ממאה וחמישים שקלים חדשים! מאידך היו כמה סוחרים שלא העלו את המחיר, והיו אף כאלה שאמרו שעכשיו שהציבור מצוי בלחץ הם יורידו את המחיר וימכרו ללא ריוח. אותו יהודי נאלץ גם לקנות את המים בעל כורחו במחיר מופרז. המשיך היהודי ואמר: "ועכשיו אחרי שבעיית המים נפתרה ב"ה, ויש לי אפשרות לפתוח את הברז ולשתות מן המים שנתן לנו ה' יתברך כמעט בחינם, אני מרגיש שמוטל עלי להודות לה' יתברך על החסדים הגדולים. הבקבוק שאיתו אני הולך לכל מקום, הוא אותו בקבוק מים מינרליים שקניתי בכל כך הרבה כסף, ובזמנו שמרתי אותו במכוון כדי שלאחר שתיפתר הבעיה של המים ושוב נוכל לשתות מים מן הברז, אוכל לזכור תמיד את חסדי ה' יתברך". אחים ואחיות יקרים, לא חסר על מה להודות לבורא עולם, צריכים אנו רק להתבונן ולזכור, ומיד לפתוח פינו לשורר ולומר: "כל הנשמה תהלל י-ה הללויה" - על כל נשימה ונשימה כפשוטו, ויהי רצון שנזכה לגאולה בקרוב.

זמני כניסת ויציאת השבת

בש	חמה	י-ם	ה'א	זמני חורף
16:26	16:13	16:09	16:25	כניסת שבת
17:23	17:21	17:21	17:23	יציאת שבת
17:58	17:54	18:00	17:57	רבש"ח

הפטרת השבוע

הפטרה: למה תאמר יעקב (ישעיהו מ, כז-מא, טז)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

"והיה ברכה" (יב,ב).

בך חותמין ולא בהם (רש"י). נאמר במשנה: "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה, על העבודה ועל גמילות חסדים" (אבות פ"א מ"ב). שלושה עמודי עולם אלה הם כנגד שלושת האבות. אברהם - היה גמילות חסדים. יצחק - עבודה, שהקריב עצמו קורבן לה', יעקב - התורה, שהרי היה "איש תם יושב אהלים", באוהלי תורה. בדורות האחרונים שלפני ביאת המשיח תמעטנה התורה והעבודה, ולא יגאלו ישראל אלא בזכות הצדקה וגמילות חסדים, כמו שאמר הכתוב: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" (ישעיה א,כז). וזהו הרמז בדברי רש"י: "בך חותמין" - חתימת הגלות, כלומר, סיומה תהיה רק "בך" - בגלל מידת גמילות חסד שבך, שכן לדאבון הלב תהיינה התורה והעבודה במידה מועטת ביותר...

(מעינה של תורה)

"ואברכה מברכיך ומקללך אאור" (יב,ג).

כתב הגאון רבי חיים משאש זצ"ל, בספרו "נשמת חיים": מדוע בברכה נשתנה אותה מילה עצמה: "ואברכה מברכיך", ואילו לגבי הקללה נכתבו שני ביטויים שונים: "ומקללך - אאור", ולא נכתב ומקללך אקלל? אלא, שמילת "אאור" סובלת שני פירושים מנוגדים - קללה, ואורה. הקדוש ברוך הוא לא רצה לכרות ולהעניש בכל תנאי כל מי שמקלל יהודי, אלא איפשר לו פתח מילוט והצלה באם יתחרט ויבקש את סליחת היהודי. לפיכך כתוב "מקללך אאור", במשמעת קללה ומארה, חלילה. ואם יתנצל וישוב בתשובה תהפוך לו הקללה לברכה, והמארה - לאורה!

(מעייני השבוע)

"עשו מלחמה את ברע מלך סדום" (יד,ב).

מסופר על הגאון רבי יהונתן אייבשיץ מפראג זצ"ל, שבהיותו ילד קטן היושב לפני רבו ב"חדר", הפליא את הבריות בשכלו החריף והצלול, ועל כל שאלה שנשאל מצא מיד תשובה נאותה. כשלמד יהונתן הקטן בפרשת "לך לך" על מלחמת המלכים בעמק ים המלח (פרק יד), שאל אחד מבאי בית המדרש: אמור נא לי ילד, מה היה שמו של מלך סדום באותו זמן? מה שאלה יש כאן? - השיב יהונתן הקטן - הלא זה כתוב מפורש: "ברע מלך סדום". התחכם כלפיו השואל ואמר: תמה אני על כך, שבסידור התפילה - בסדר הקטורת - נאמר: "מלח סדומית רבע". לא איבד יהונתן החכם את עשתונותיו נוכח "הקושיה המפולפלת" של האיש והשיב לו בפנים מחייכות: אומנם נכוחים דבריך, בתחילה היה שמו של מלך סדום "ברע", אולם לאחר שהפך השם יתברך את סדום ועמורה, נהפך גם שמו של המלך "ברע" והיה ל"רבע"...

(תורת הפרשה)

גדול היה אברהם אבינו עליו השלום, נביא לה', מרכבה לשכינה. ועם כל זאת לא לעצמו דאג, אלא פעל להכניס רבים תחת כנפי השכינה, לזכותם בידיעת האמת, ולהנחילם חיי אורה. גדול היה מורינו רבי יהודה צדקה זצ"ל, גאון וצדיק, למד ולימד בשיבת "פורת יוסף" שבראשה עמד. ועם כל זאת פעל לזכות עוד ועוד, דרש דרשות לקירוב רחוקים, והשיב רבים מעוון. פעם הגיע בחור עני מבגדד, בן להורים עניים, ונפשו חשקה בתורה. בא לפני מורינו רבי יהודה צדקה זצ"ל ואמר: "חייב אני לפרנס את הורי, בדין היה שאצא לעבוד. אבל אני רוצה כל כך ללמוד תורה! אם תיתן לי הקצבה דלה, אפרנס בה את הורי העניים כדי חייהם, ואקדיש חיי לתורה הקדושה!". התרגש רבי יהודה למסירות נפש זו. אך מה יעשה, וקופת הישיבה ריקה. אין איפוא לקבל תלמיד נוסף! בכל זאת, כינס את ועד פרנסי הישיבה והביא בפניהם את עניינו של התלמיד. אמרו: "מצטערים, קשים הזמנים, ואין ביכולתנו להענות לבקשה. אין תקציב". קם ואמר: "אם כן, קזזו ממשכורתי - ותקבלוהו!". שמע הרב בן ציון חזן זצ"ל, מחברי הועד, קם גם הוא, ואמר: "חצי - ממשכורתו, וחצי - משכרתי!". הסכימו, והבחור התקבל. הוא לא ידע על הקרבתו של ראש הישיבה למען קבלתו, אבל עזה היתה התקשרותו לתורה, מתמדת היתה שקידתו וברוכים היו כשרונותיו, והוא עלה מעלה במעלות התורה עד שהיה למורה הוראות בישראל, והיה ראש הישיבה שמח שמחה גדולה, באומרו: זה המקח הטוב ביותר שעשיתי מעודי - "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף!!"

רבינו חיים בן עטר זצ"ל, הנודע בשם ספרו "אור החיים" הקדוש זיע"א, הינו אחד המיוחדים מגדולי הדורות המתייחדים בשם ה"קדוש" שנתווסף לשמם, ונערץ הוא בכל תפוצות ישראל, מפאתי מזרח ועד ירכתי מערב. מעשה פלאי מסופר אודותיו, וצפון בו לקח רב כל כך! בעלותו לירושלים, התעצם ה"אור החיים" הקדוש ככוונות וביחודים בבקשו להחיש את הגאולה. ליד חלון חדרו צמח עץ תאנה. לפתע גדל והשתרג, שילח ענפים ופארות וחנט פירות בשפעה רבה. שמח הצדיק, כי ראה בכך אות לטובה ולברכה. יצא מחדרו ועסק בתלמודו ובייחודיו בצילו של האילן. ראה זאת השטן, וחרד פן יתקרב קיצו עם החשית הגאולה. מה עשה, גירה את כל ילדי הרחוב לטפס באילן ולקטוף מן הפירות. השאון וההמולה הפריעו לצדיק ככוונותיו ובעומק עינו, אך במקום לגעור בילדים, האיר להם פניו, כינסם ושוחח עימם וקרבתם לתורה. ראה השטן כי תולדתו נכזבה בהפוך הצדיק את הקללה לברכה, ושיסה בו את השכנים הנוכרים שטענו כי העץ הענף מונע בעד אור השמש מלחדור לבתיהם. לא הסתפקו בדברים ובקובלות, אלא גדעו באישון לילה את העץ. עד כאן הסיפור, המופיע בספרי תולדותיו של הצדיק, ועבר מאב לבן במשך דורות. והמתבונן בו יעמוד נרעש: השטן נחרד מכוונותיו וייחודיו של הצדיק לקירוב הגאולה. ולכאורה, עלה חפצו בידו: הצדיק הופרע מכוונותיו על ידי הילדים הרועשים. אך מסתבר, שכאשר מקרבים ילדים לתורה - מקרבים בכך את הגאולה לא פחות מאשר בייחודיו של האור החיים הקדוש!...

(מעייני השבוע)

הסכנה שבפינוק ילד

בספר בני חביבי הביא שרחמנות יכולה לגרום לפינוק יתר של הילד. אם תסכימו לבקשותיו בכל פעם שהוא מבקש צעצוע או בגד חדש, תגרמו לכך שיחשוב שהוא יכול להשיג כל מה שהוא רוצה בחיים. יש בכך סכנה גדולה. פעם אחת הגיעה לר' שמחה זיסל מקלם אמו של אחד מתלמידיו, ובפיה דרישה להאכיל את בנה עוף מדי יום, במקום האוכל פחות-הערך שמגישים בישיבה. הרב הסכים לבקשתה, בתנאי אחד: שהיא תתחייב שבנה יאכל עוף יום יום במשך כל ימי חייו. אבל, אם אין ביכולתה להבטיח זאת, הוא רוצה שבנה יתרגל עכשיו לאכול גם מזון אחר, פרט לעוף. ר' שמחה זיסל רצה לומר שאם תפנקו את ילדכם, תגרמו לו רק צרות. לא תמיד תישאר אמו לצדו כדי לפנק אותו, ויהיה לו קשה אחר כך להסתגל למציאות החיים. יחס של רחמים מיטיב רק כשמשתמשים בו בצורה הנכונה. ילדינו זקוקים לחינוך, ועלינו ללמוד שלפעמים, יחס נוקשה כלפיהם הוא בעצם בבחינת הרחמנות הגדולה ביותר שאנו יכולים להעניק להם. עיני ראו ולא זר במשך שנות פעילות עם הציבור למאות ואלפים כ"י שהורים שדאגו לילדים היכן שלא היה צריך לדאוג ולא נתנו להם "להשתפשף" בחיים השוטפים גרמו להם הרס אשר נתן אותותיו לשנים גם לאחר נישואיהם, מחשבה נכונה עם ביקורת נבונה תביא פירות טובים לנו ולהם.

אשרי המבליג (פרק א') המשך בשבוע הבא

בספר כצאת השמש בגבורתו, הובא סיפור נפלא המאלפנו בינה. משפחה מסויימת התגוררה בירושלים העתיקה. באותה תקופה, יום כביסה למשפחה, היה מהעבודות הקשות במשק הבית. עקרות בית של היום עם מכונות הכביסה האוטומטיות והחצי אוטומטיות, לא יכולות לתאר לעצמן את הקשיים שהיו כרוכים בעבודה מאומצת זו שכמעט כל בני הבית התפנו לה. ובכן בשעה טובה ומוצלחת, אחרי כשש שעות עבודה מפרכת, תלתה עקרת הבית כנגד השמש שני חבלים מלאים בכביסה על שתי קורות לאורך החצר. בצהרי היום נכנסה אחת השכנות לחצר כשהיא צועדת לביתה. משום מה נראו לה שתי הקורות האלכסוניות וחבלי הכביסה התלולים עליהם כמפריעים לה בדרך הילוכה, וכי המעבר בחצר לא מספיק רחב בעבורה לעבור בו. במקום לקבל זאת בהבנה ולשמור על יחסי אנוש בין שכנים, ולכוף מעט את הראש כדי לעבור ברגע כמימרא, תקף אותה יצרה ואחזה בולמוס של כעס ונקימה. נכנסה בזריזות לביתה, תפסה מספריים, יצאה לחצר וחתכה את שני החבלים מלאי הכביסה. כל הכביסה הצחה והנקיה לאחר עמל מפרך, נפלה ברעש על אדמת החצר הבלתי מרוצפת. האשה בעלת הכביסה עמדה לרגע כהמומה בפני המבחן הקשה. לפי הטבע האנושי היתה לכאורה צריכה להתפרץ בצעקות וקללות על השכנה ופעולתה המרושעת, כל היצרים האפלים התלקחו בקירבה דרוכים כאש עצורה, אך האשה שאבה לפתע כוחות אדירים ממעיין אמונתה הצרופה והזכה. בתוך שניות גורליות, גועשות, התגברה על הנסיון המר, חסמה את שפתיה

עשה לך רב

ש"ת ממו"ר הרה"ג הרב יוסף מוגרבי שליט"א

יזהרר זאת בשעת ברכת כהנים או יכוין לבקש שה' יטיב את חלומו בזאת ברכת הכהנים.

המתפלל יחד עם השליח ציבור והגיע לברכת כהנים, האם רשאי לומר הטבת חלום באמצע תפילתו?
לא, רק להרהר בלבד.

איתא בשולחן ערוך סימן קפג/ד שצריך המזמן על הכוס לקבלו בשתי ידיו, וראינו רבים ושלמים שלא נוהגים בכך. רצינו לדעת מהי ההנהגה הנכונה בעניין זה?
כך צריך להיות. רק שנהגו להקל ואיני יודע טעם לזה. וראיתי לגדולים שכן הקפידו בזה על פי מסורת אבותיהם.

בעניין הנ"ל האם גם המגביה את הכוס למזמן צריך להגביה דווקא בשתי ידיו?
כן.

זיע"א אמר הטבת חלום זו בכל יום גם אם לא חלם כלום, משום החשש שמא חלמו עליו ולא אמרו לו או שלא ידע מכך.

מי ששכח לומר הטבת חלום ונזכר ביום שלמחרת, האם מועיל שיאמר זאת ביום שנזכר?
רק באותו יום.

אם אין כהן בבית הכנסת, כיצד ינהג לגבי אמירת הטבת חלום?
יש נוהגים לומר לאחר שהחזן אומר ברכנו בברכה המשולשת וכו'. "אדיר במרום שוכן בגבורה אתה שלום ושמך שלום. יהי רצון שתשים עלינו ועל כל עמך בית ישראל חיים וברכה למשמרת שלום". ונהגו זאת בפרט בארצות אשכנז ששם לא ברכו ברכת כהנים ביום חול.

כיצד ינהג החזן שברצונו לומר הטבת חלום?

אדם שלכלך ספר של בית המדרש או בית הכנסת, כיצד עליו לכפר על זאת?
עליו לפנות לגבאי או לממונה ולבקש מחילה, ואם הספר התקלקל או הושחת עד שאין ראוי ללמוד בו, יקנה ספר חדש תחתיו.

אישה שחלמה חלום רע וברצונה לומר הטבת חלום בברכת כהנים, האם רשאים לעשות כן?
יכולה לומר זאת בעזרת נשים.

בהנ"ל האם מועיל שהבעל יאמר הטבת חלום עבורה ויכוון עליה?
יכול.

החולם חלום בשבת ויום טוב ונפשו עגומה עליו, האם רשאי לומר הטבת חלום בשבת ויום טוב?
יכול לומר. ואם להתענות התיירו, לומר זאת על אחת כמה וכמה, ודע שרבינו החפץ חיים

אל תקרי הליכות אלא הלכות

קודם ברוך שאמר טוב לומר "האדרת והאמונה" ויש לאומרו בנעימות, ביראה ובכוונה גדולה, משום שהרבה שמות וסודות כלולים בו. ואע"פ שבכל קהילות הספרדים נהגו לאומרו בציבור בימים הנוראים הנה מה טוב ומה נעים שיאמרו אותו בכל שבת כל אחד לעצמו.

נוסח "ברוך שאמר" תיקונוהו אנשי כנסת הגדולה על ידי פתק שנפל להם מן השמים ויש לאומרו במתינות ובנעימה ובו פ"ז תיבות. ויש בו י"ג פעמים "ברוך" כנגד ז' רקיעים וגם כנגד ו' רקיעים והם כנגד י"ג מידות המתגלים באמירתו ויש לעמוד על רגליו ולאחוז ב' ציציות שלפניו בידו הימנית עד לסיום "מלך מהולל בתשבחות".

בשבת קודש אין אומרים "מזמור לתודה", משום שאין מקריבים קורבן תודה בשבת.

לאחר ברוך שאמר אומרים "מזמור שיר ליום השבת", משום שאדם הראשון אמרו בשבת קודש בשחרית ואח"כ נשתכח וחזר ליסודו משה רבנו ע"ה ויש בו ט"ז פסוקים וי"ב תיבות וז' מיני קולות והוא שבח אדיר אשר עליונים ותחתונים מקלסים בו להשיל"ת. ואע"פ שבליל שבת עומדים באמירתו, בשחרית של שבת יש לשבת בעת אמירתו ומי שנהג

לעמוד רשאי להמשיך במנהגו.

כשאומרים "יהי כבוד ה' " יכוונו שיש בו י"ח פסוקים כנגד ח"י היות שבשירת הים. וגם יש בו קי"ח תיבות כנגד התיבות שבפרשת משפטים. ונהגים להוסיף ג' פסוקים: "כי לא יטש" וכו' להשלים פסוקים כנגד כ"א פסוקים של "אשרי יושבי ביתך". ואע"פ שלא אומרים "והוא רחום" וכו' בתפילת ערבית אומרים זאת בתוך פסוקי "יהי כבוד" ואין לדלג עליהם בשום אופן.

לאחר מכן אומרים מזמור "אשרי יושבי ביתך, תהילה לדוד", כדי לחזק את אמונתנו בבורא העולם שברא את עולמו בכ"ב אותיות התורה, שאין העולם נברא אלא בעבור התורה הקדושה ולומדיה ומוסיפים בסופו פסוק: "ואנחנו נברך יה", כדי לסמך הללויה לשאר מזמורי הללויה.

יאמר מיד מזמור "הללי נפשי את ה'", וכיון שהוא שבח נורא ועצום שהנפש היא מהללת את בוראה יקפיד לומר זאת בהתלהבות וכוונה יתרה.

מזמור "הללויה כי טוב זמרה אלהינו" הוא שבח נורא להשיל"ת שרואה גם את השפלים והנדכאים בהפוך הגמור משאר מלכים ושרים (והוא מכון כנגד ספירת היסוד ועמו נכללים הנצח וההוד).

לאחר מכן אומרים מזמור "הללויה הללו את ה' מן השמים" והוא יקר ונכבד עד מאד, משום שהוא שבח אשר משבחים מלאכי מרום את הקב"ה. ולרוב חשיבותו תיקנו הפוסקים שלא לדלג עליו אף למי שאחר לתפילה ומדלג חלק מן המזמורים (והוא מכון כנגד התפארת).

מזמור "הללויה שירו לה" שיר חדש" אמרו דוד המלך ע"ה על הגאולה העתידה ויש לאומרו בשמחה ובמיתון (והוא כנגד ספירת החסד).

יסיים באמירת מזמור "הללויה הללו אל בקודשו" אשר רבו סודותיו ורמזיו ויש בו י"ג הלילים כנגד י"ג מידות של רחמים וגם בו יש י' פעמים הללו כנגד עשר ספירות שבהם ברא הקב"ה את כל העולמות כולם ויש לאומרו בכוונה רבה ועצומה ויכפול פסוק אחרון שהוא: "כל הנשמה תהלל", כדי לרמז שהוא סיום ספר התהילים וגם כדי להפסיק בין זמירות שבתהלים לפסוקים אחרים והוא מכון כנגד חודש העיבור הנוסף ועל ידי כן יהיו י"ג הלולים.

לאחר מכן יאמרו "ברוך ה' לעולם" וכו', כדי לסיים פרקי התהילים בברוך ומיד יעמדו ויאמרו פסוקי "ויברך דוד" בכוונה גדולה.

(באר השבת)

משל ונמשל

ההשתדלות, כדי להשיג מטרה קרובה, להגיע לריחוק צפוי. אם ישאלו: האם חושבים אתם להתאמץ ולעמול כך בדרך כל ימיכם, יענו: חלילה, אם נעשה כן הן נתמוטט! נמשיך ונשאל: אם כן, כיצד סבורים אתם להתפרנס בעתיד, אם לא תעמלו כה קשה? ויענו: בוטחים אנו בבורא, שיעזור לנו להתפרנס! תשובה נפלאה היא, אך מעשיהם סותרים את דבריהם, שהרי אם בוטחים הם בבורא שיעזור להם בפרנסתם בעשרות השנים הבאות, מה הניעם לחשוב שקצרה חלילה ידו מלפרנסם גם בזמן הקרוב... אין זאת אלא שקל לו לאדם להיות בעל בטחון לעתיד הערטילאי, וקשה לו לבטוח לחלוטין בבורא בהווה הממשי... על כן אומר הכתוב: "השלך על ה' יהבך", הרי בלאו הכי מניח אתה את "השק הכבד" של עשרות השנים הבאות על "עגלתו" של הבורא, אם כן דע ש"הוא יכלכלך" גם בהווה! על כן יאמר: "ברוך הגבר אשר יבטח בה" - לעתיד, "והיה ה' מבטחו" גם בהווה!..

ה"חפץ חיים" צ"ל עמד על כפל הבטויים בפסוק: "אשר יבטח בה" - והיה ה' מבטחו", והסביר זאת בהקדמו משל נוקב. מעשה באיכר שעיבד את חלקת אדמתו. חרש זרע, קצר ועימר, דש זרה וכיתף על שכמו את שק התבואה, להוליכו לעיר ולמכרו. לפני צאתו את הבית נמלך ונטל גם סל ירקות, ימכרנו וירויח עוד כמה פרוטות. ארוכה היתה הדרך וכבד המשא, והזעה ניגרה ממנו פלגים פלגים. עוד הוא פוסע בכבדות, שמע קול פרסות ושקשוק גלגלים. סטה לשולי הדרך, והעגלה השיגתו. נשא קולו וקרא לעגלון, שאל האם יוכל להניח את שקו על העגלה שיקל עליו משאו. נענה העגלון, והאיכר עמס את שק התבואה על העגלה, והלך לצידה כשהוא נושא את סל הירקות. אמר לו העגלון: "פליאה לי עליך, שכסבור אתה שאקפיד אם תניח גם את הסל על העגלה - אם הסכמתי שתניח את השק הכבד, כלום יעלה על הדעת שאקפיד על הסל הקל?!". זה המשל, ומה הנמשל? פעמים רבות רואים אנו אנשים המתאמצים מעבר לכוחם, מעל ומעבר לחובת

<p>להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון</p>	<p>לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב אבי אנוך קזר בן שלוה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מוכה הרבים ה' חיים אברהם בן ניזירה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים עזרא בן גוהר ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים פרידה בת מליהה ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים שושנה פרהה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה.</p>
---	---	--	--	--	---

